

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

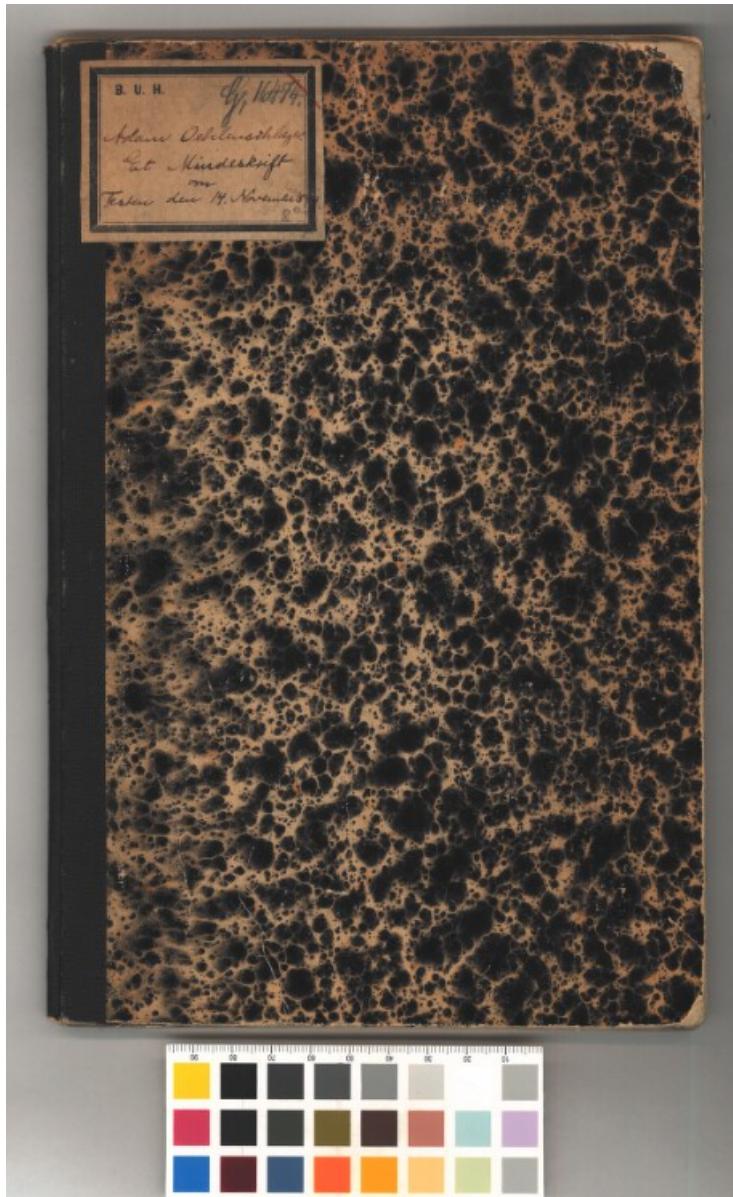
Titel: ADAM OEHLENSCHLÆGER. Et Mindeskrift om Festen den 14. November 1849

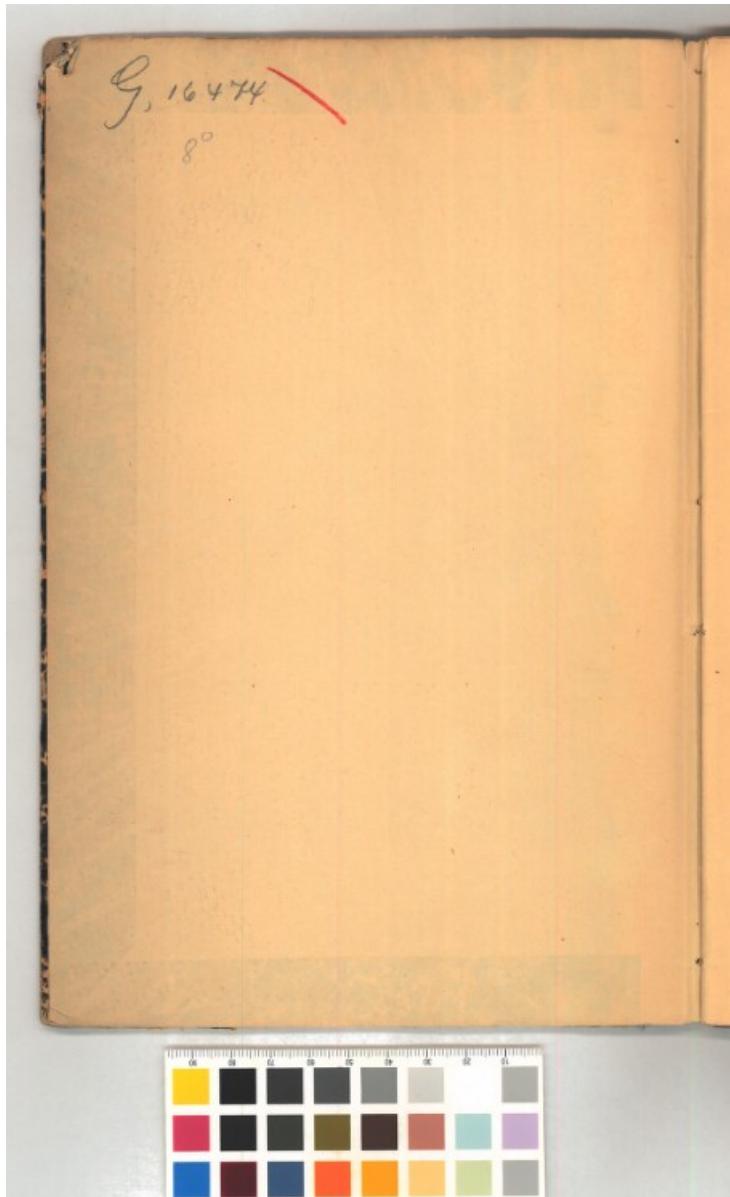
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "ADAM OEHLENSCHLÆGER. Et Mindeskrift om Festen den 14. November 1849", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1850_970-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 10. april 2024)

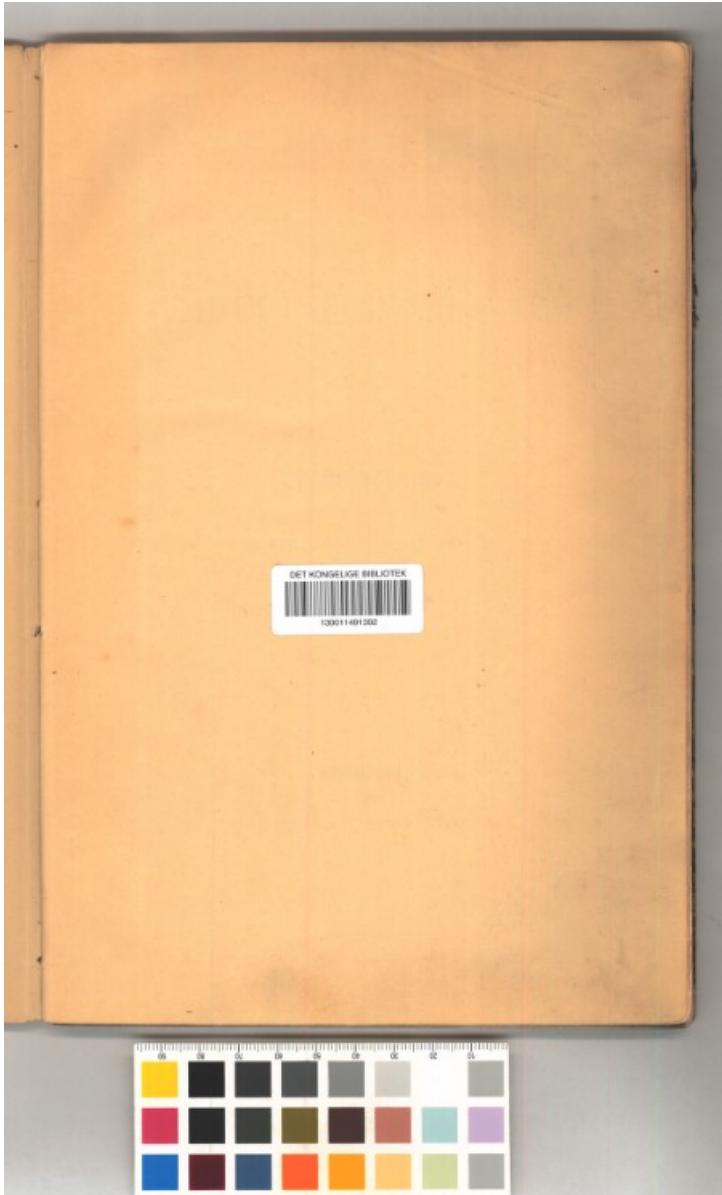
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

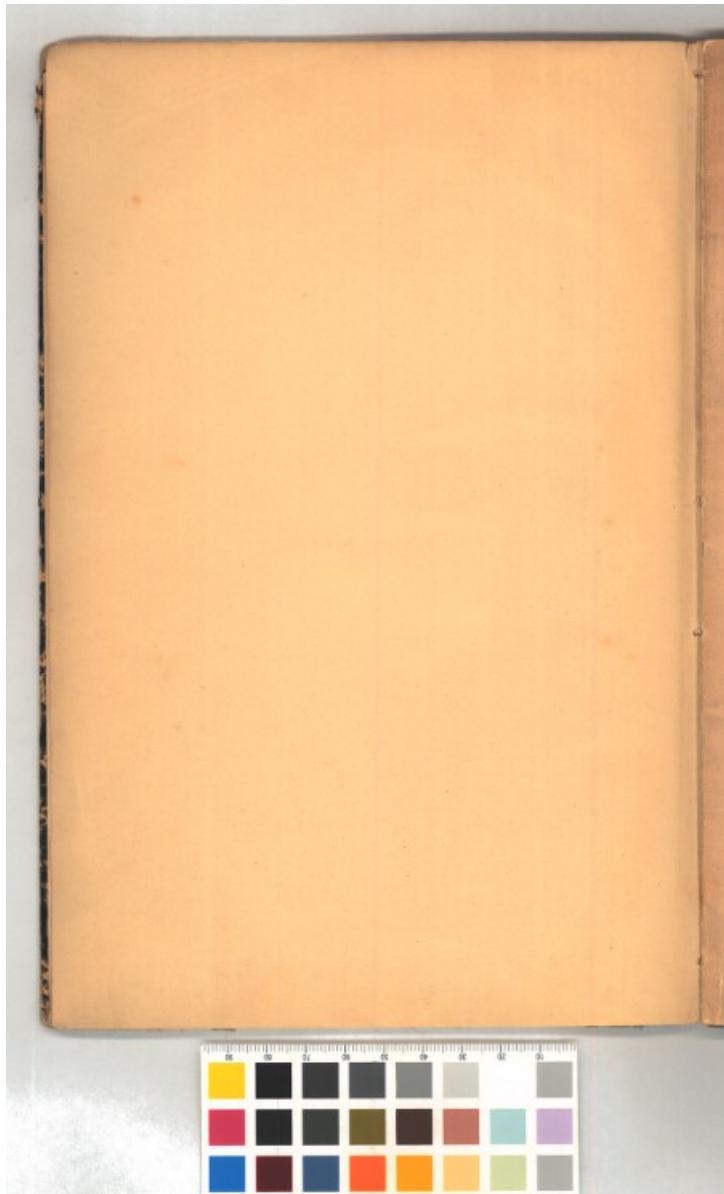
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

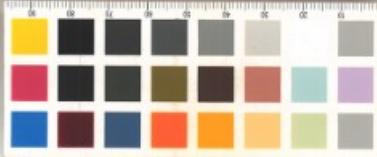
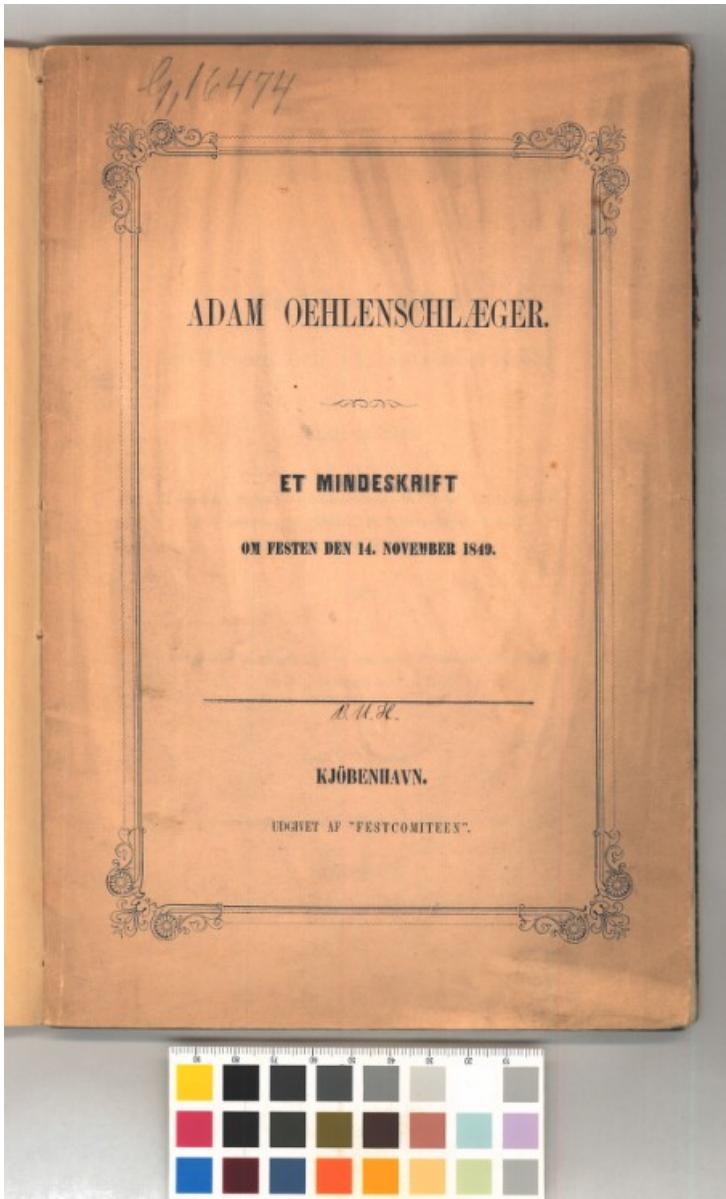
[Læs CC0-erklæringen](#)

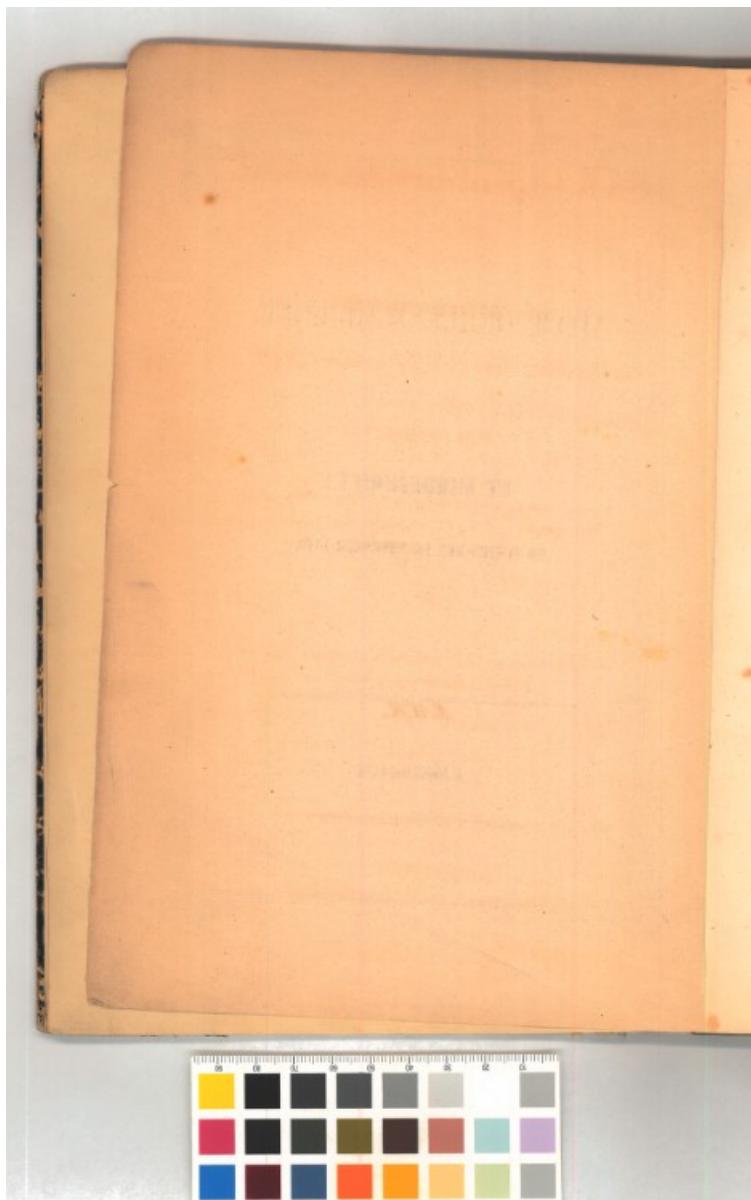

ADAM OEHLENSCHLÆGER.

Et Mindeskrift

om Festen den 14. November 1849.

Sange og Digte

af

Th. Øverskaa, C. Rausch, A. Oehlenschläger, H. P. Holst, N. F. S. Grundtvig,
H. C. Andersen, J. L. Heiberg, Fr. Paludan-Müller, O. Bang,
H. Beritz og Chr. K. F. Holkech.

Taler

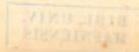
af

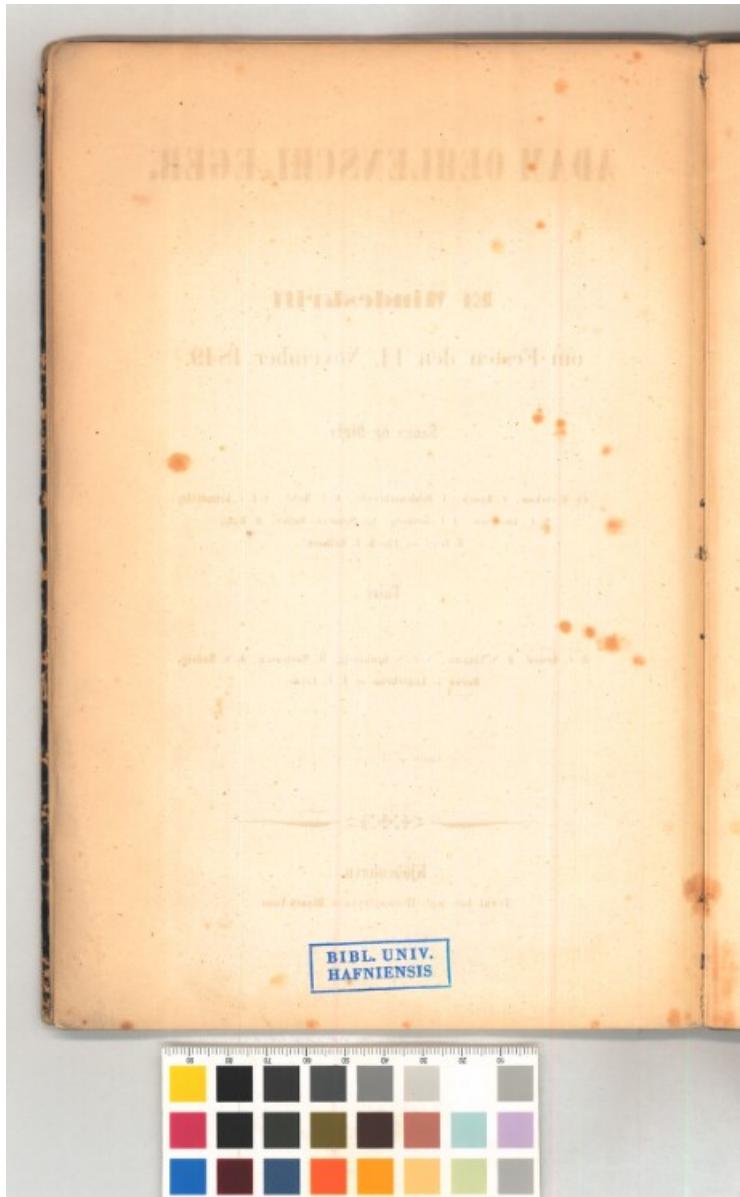
H. C. Ørsted, H. N. Clausen, N. F. S. Grundtvig, H. Madsen, J. N. Knudtig,
Baron v. Lagerheim og E. G. Tryde.

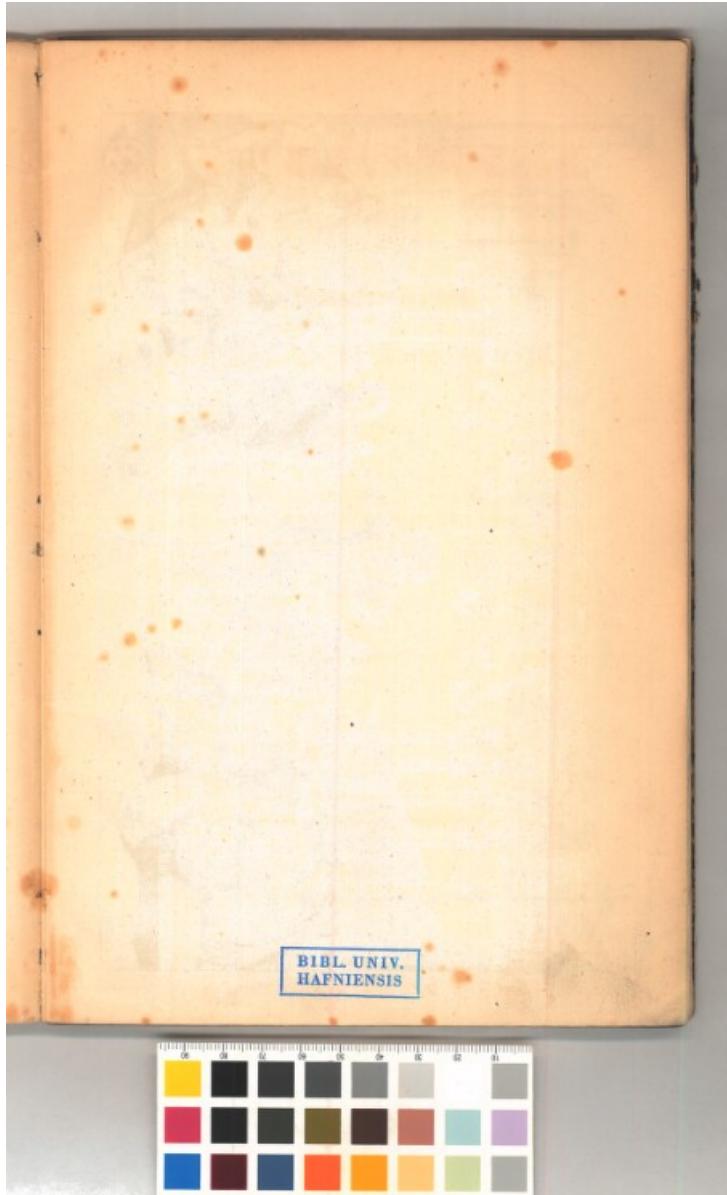
Udgivet af "Frebyenske".

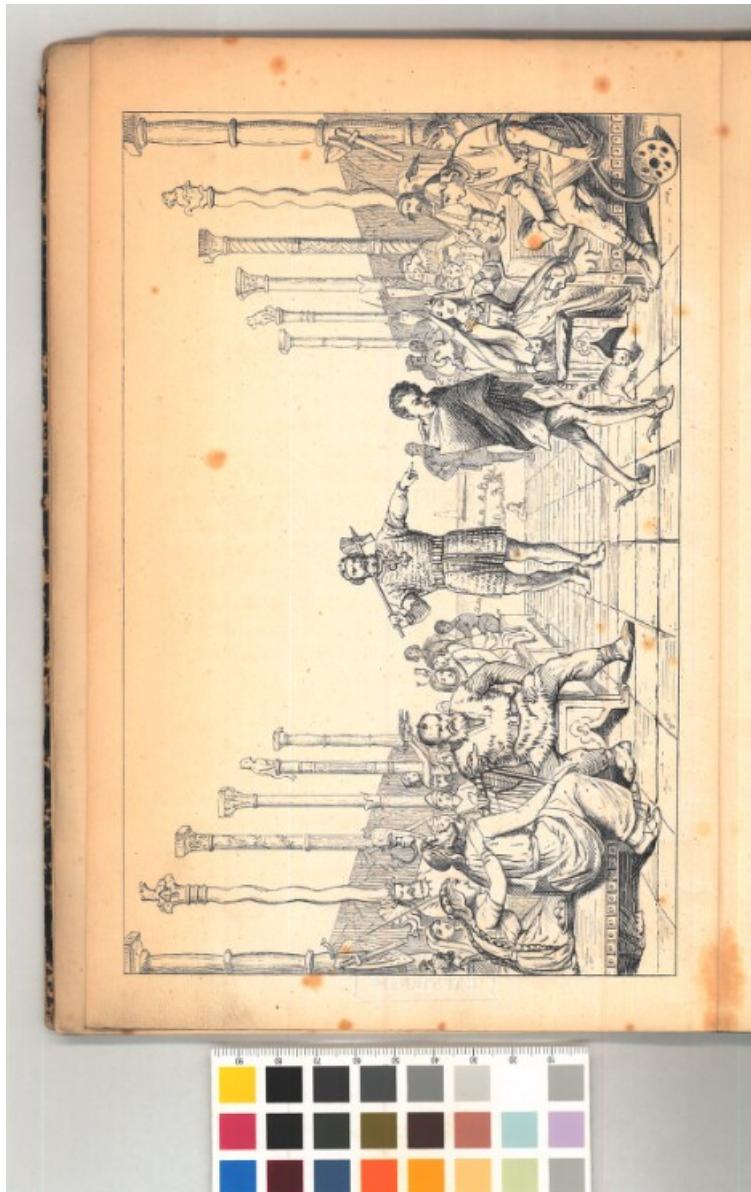
Kjøbenhavn.

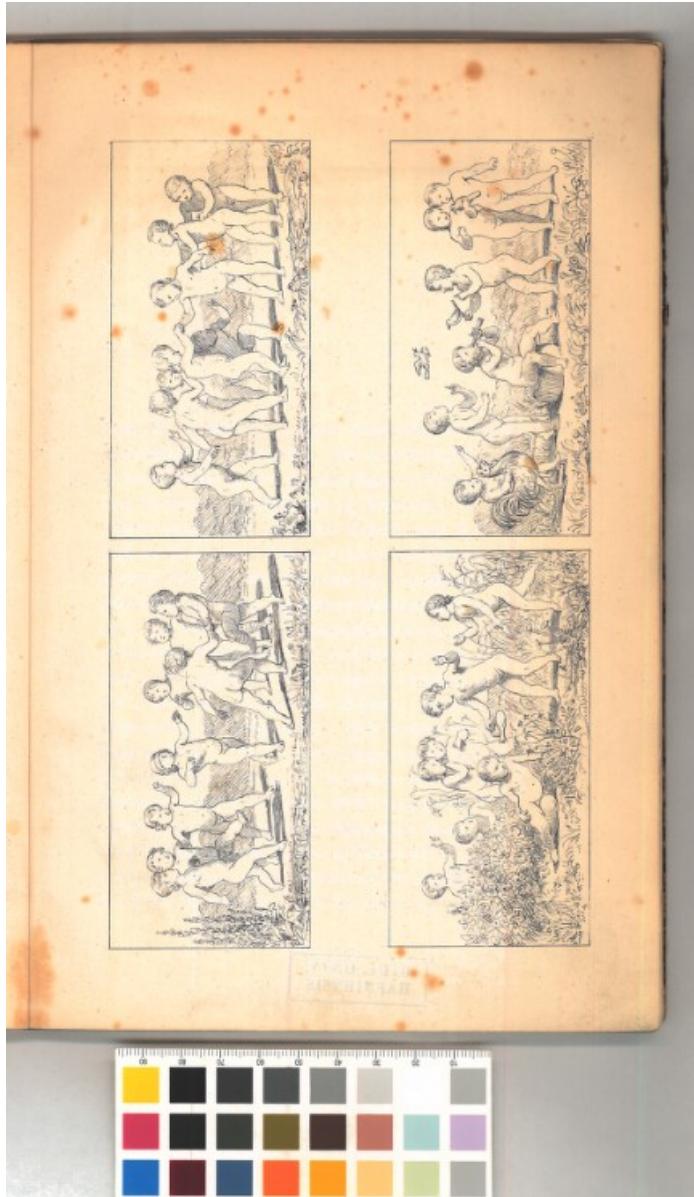
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Blaauw Læse.

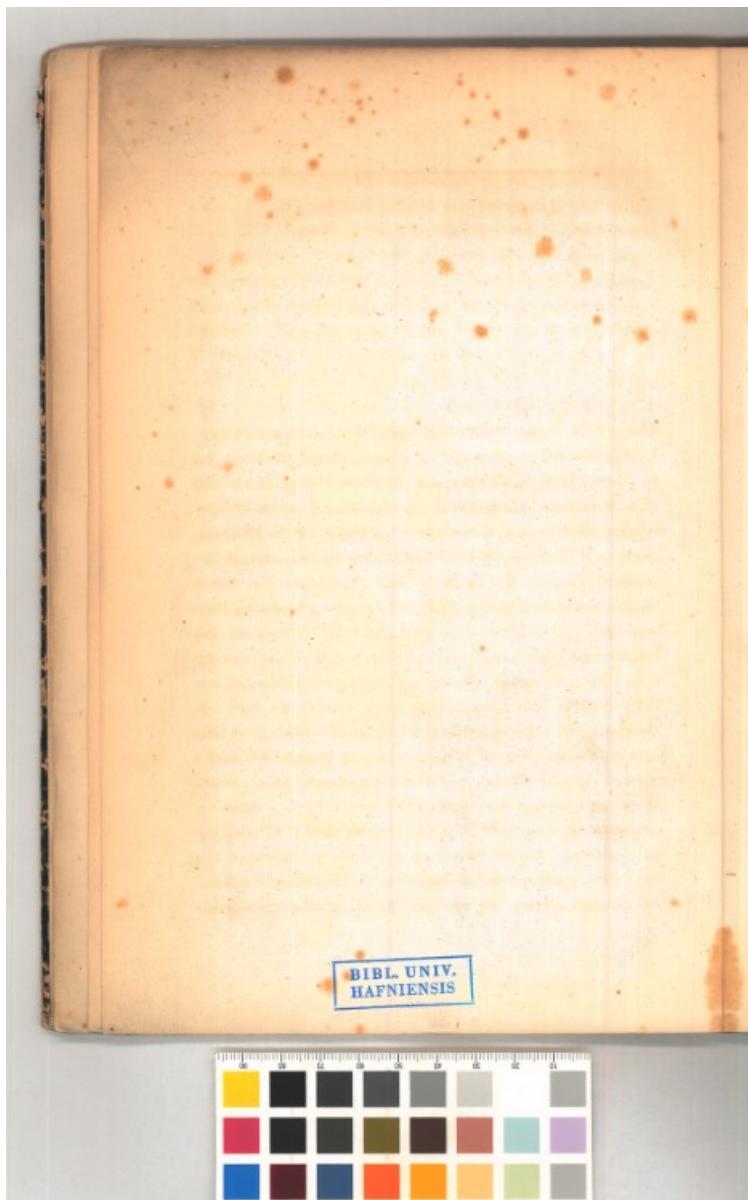

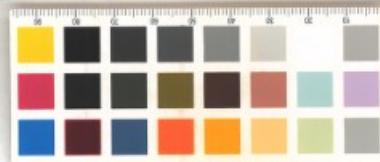

Enigheden i vort Norden
Loke vel har længe spildt,
Haab om den ved Lyn og Torden,
Det var ogsaa alt for vildt;
Men ved Mindekvad af *Brage*,
Ved Guldstrangens gamle Klang,
Vender Enighed tilbage,
Alt som Vaar ved Fuglesang.
Enighed paa *Nordens* Tunger
Det er ikke hip som hap,
Men som Vaarens Fugle sjunger
Med sit Næb enhver omkap,
Enes dog om lydt at love
Livets Fryd og Vaarens Glads,
Himlen blaa med grønne Skove,
Engens favre Blomsterkrands.
Enes *saa* skal Nordens Skjalde,
Saa og Nordens Folkefærd;
Med sit Navn skal hver sig kalde,
Som del høres fjern og nær,
Enes godt dog om at prise
Alt, hyd Livet blomstrer ved,
Enes altid om at vise
Nordisk *Broder-Kjærlighed*.
Og som alle Sangens Fugle
Felles Sag mod Hög og Örn,
Gjør Postbrödrene i *Thule*
Felles Sag mod Ulv og Björn,

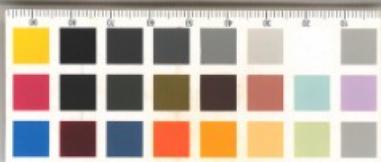
Fælles Sag med Løvebanner,
Fríheds Sag i ædel Pagt,
Mod af Jorderigs Tyranner,
Vold og Svig i hver en Dragt.

Held os, Venner! *Asa-Brage*
Slog Guldharpen midt blandt os,
Gjør det end paa gamle Dage,
Flimbul-Vinteren til Trods!
Derom skal i Sang og Sage
Ry med Røes gaae op og ned,
Med os klinker *Asa Brage*:
Skaal for *Nordens Enighed!*

Der er aabenbar ingen Skaal, man i *Danmark* for Øieblíkket
kan udbringe med en bedre Samvittighed end den, jeg skal have
den Ære at foreslæge, som er en Skaal for *Enigheden* i vort Nor-
den: Enighed mellem de mærkværdige Småfolk *Danske*, *Seuske*
og *Norske*, som fra Arildstid med Ære har hebet og besidt vore tre
nordiske Riger; thi om her end skulde findes *Dannemand*, som er
hænge for det skandinaviske Seiskab, og al anden *Skandinaviskhed*,
saar kan her dog ingen *Dannemand* findes, der jo baade ifjor og
iaar til har ønsket, at hele *Norden* vilde være enig om at hjelpe
og forsøre det kjære *Danmark*!

Jeg tør da nok forudsætte, at vi i Danmark aldrig mere vil
savne gode Ønsker for *Nordens Enighed*, naar man blot ikke for-
vexler den med „*Nordens Eenheid*“, der vist nok kan tages i en
meget gal Forstand, ja, skjøndt det er meget sagt, i ligesaa gal
Forstand som „*Tysklands Eenheit*“ i Frankfurt am Main. Sagen
er nemlig den, at *Eenheden* af Folk og Riger kan let blive for stor,

2

som ogsaa Nordens Eenhed vilde blive, dersom *Rusland* opslugte hele Norden; men *Enigheden* mellem sklikelige Folk kan aldrig blive for stor, og skjondt den ifjor begyndte meget godt mellem os og vore nordiske Grander, saa er den dog endnu saa lille, at vi manc ønske den Væxt i Dagetal, og hvad vi i denne Henseende ønsker kan vi ogsaa godt vente, ettersom *Nordens Guder*, der naturligvis paa et Haar ligner *Nordens Aand*, de var altid meget enige, saa det var kun *Loke*, der gjorde Klammeri, og naar han gjorde det for grovt, da veed vi, at *Thor* smed ham paa Døren.

Ved „*Nordens Guder*“ kommer vi desuden her naturligvis strax til at tenke paa *Skjalden*, der vakte Nordens Guder af den lange Dvale, som de *tydske Larde* vel tenkte, skulde været en evig Søvn, men tog dog, som saa fåt, og som vel var, mærkelig feil, og ved at tenke paa *Nordens Hoved-Skjuld*, Adam Oehlenschläger, kan vi føne et deligt Forbillede paa *Enighed i Norden*, thi da han, for et halvt Aarhundrede siden, først slog paa den ægte nordiske Stræng, som vi kalder „Brages Guldharpe“, da vaagnede alle lydhøre Folk i Norden og enedes prægtigt om at lytte, og vel var vi mange i alle tre nordiske Riger, som siden slog paa samme Stræng, hver efter Evne og hver paa sin Viis, som alt maa gjøres, der skal due noget; men vi er allersammen enige om, at vi har hørt af ham, og at han er vor *Mester!*

See, saaledes er det, jeg ønsker, at Folk i Norden skal blive enige i det hele med *Nordens Aand* og *Nordens Guder*, *Loke* naturligvis frægnet, men saa i det enkelte gjøre Hver sit Bedste, og saaledes har jeg den Ære at udbringe Skaalen for *Nordens Enighed!*

Efter denne Tale, der hyppigt blev afbrudt af Bifaldsytringer, fulgte en Sang af H. C. Andersen:

Vi kjendte dem, men ei som da
Hans varme Toner dem afmalte,
Som de i Viborg, Signeill
Og Thora Hjertet dybt tiltalte.

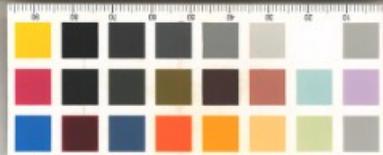
Thi, naar for Nordens Qvinder her
Vi have højt det fulde Bagter,
Et Navn gjenlyder i dets Klang,
Og det er Adam Oehlenschläger. —

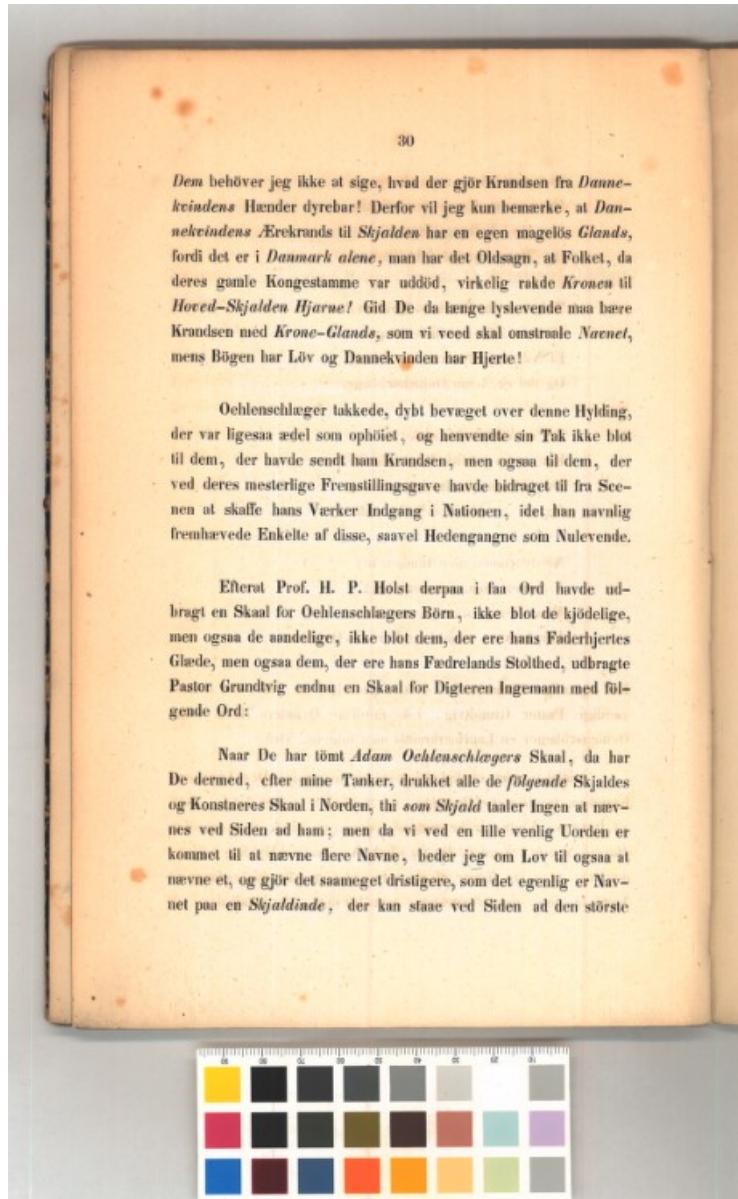
Dez, som himunden elske tro,
Kan ingen jordisk Magt adskille,
Det lød saa ofte fra hans Streng
Og det — det vi ei heller ville :

Nei tvertimod med Ranken her
Vi fastere dem sammenbindet,
Mens Perlen stiger i vort Glas
For Nordens Skjald og Nordens Qvinder.

Det egentlige Glandspunkt i Festen paafulgte nu, idet den höierværdige Pastor Grundtvig, i de nordiske Qvinders Navn, rakte Oehlenschläger en Laurbærkrands med følgende Ord:

Selskabet har ønsket at jeg skulde overrække Dem Laurbær-Krandsen fra *Danske Qvinder*, og Selskabet ønsker det jo, fordi alt fyretive Vintre er henrundne, siden jeg hilste dem som den *Hoved-Skjald* i Norden, De nu i hele Norden med Hylding erkjendes for; men det fliger af sig selv, at denne Krands ei faae sit Værd fra den, der overrækker, men fra dem, der bændt den, og

30

Dem behöver jeg ikke at sige, hvad der gör Krandsen fra *Dannekvindens* Händer dyrbar! Derfor vil jeg kun bemærke, at *Dannekvindens* Årekranse til *Skjalden* har en egen mægeløs *Glands*, fordi det er i *Danmark alene*, man har det Oldsagn, at Folket, da deres gamle Kongestamme var uddød, virkelig rakte *Kronen* til *Hoved-Skjaldens Hjarne!* Gid De da lange lyslevende maa bære Krandsen med *Krone-Glands*, som vi veed skal omstrafe *Nænet*, mens Bøgen har Löv og Dannekviden har Hjerte!

Oehlenschläger tukkede, dybt bevæget over denne Hylding, der var ligesaa ødel som ophøjet, og henvendte sin Tak ikke blot til dem, der havde sendt ham Krandsen, men ogsaa til dem, der ved deres mesterlige Fremstillingsgave havde bidraget til fra Scenen at skaffe hans Værker Indgang i Nationen, idet han navnlig fremhævede Enkelte af disse, saavel Hedengangne som Nulevende.

Efterst Prof. H. P. Holst derpaa i faa Ord havde udbragt en Skaal for Oehlenschlägers Børn, ikke blot de kjødelige, men ogsaa de aandelige, ikke blot dem, der ere hans Faderhjertes Glæde, men ogsaa dem, der ere hans Fædrelands Stolthed, udbragte Pastor Grundtvig endnu en Skaal for Digteren Ingemann med følgende Ord:

Når De har tömt *Adam Oehlenschlägers* Skaal, da har De dermed, efter mine Tanker, drukket alle de følgende Skjaldes og Konstneres Skaal i Norden, thi som *Skjald* taaler Ingen at nævnes ved Siden ad ham; men da vi ved en lille venlig Uorden er kommet til at nævne flere Navne, beder jeg om Lov til ogsaa at nævne et, og gjør det saameget dristigere, som det egentlig er Navnet paa en *Skjaldinde*, der kan staae ved Siden ad den største

Skjæds, uden at bille sig det mindste ind, fordi Skjældinden er ikke Skjældens Medbeiler, men hans Medhjælp, som *Ydun* var *Brages!*
Jeg skjønner nemlig ikke rettere end at *Bernhard Ingemann* forholder sig omrent til *Adam Oehlenschläger* som *Ydun* til *Brage*, som *Kæmpevisen til Asamaalet*, som *Middelalderen til Oldtiden* og med eet Ord: som *Guld-Æblerne i Skiodet til Guld-Harpen i Favnen!* —

Til Slutning afsang man følgende Sang af Professor H. Hertz: *Ægirs Gjæstebud*. Texten mellem Sangens første og anden Afdeling reciteredes af kgl. Skuespiller Wiehe, umiddelbart efterfulgt af det efterfølgende Chor af Chr. K. F. Molbech til Musik af Prof. Hartmann.

II.

Høit over Bifrost
Aserne droge,
Styred' til Danmarks
Blomstrede Kyst;
Hen til de dunkle,
Skyggende Skove,
Lokked af Fuglens
Fløjtende Röst.

Hist under Hlessey,
Bænked i Ægis
Gjæstilde Haler,
Guderne sad.

